

BIBΛΙΟ

ΣΗΜΙΤΗ

Ο σοσιαλισμός και πώς να τον στείλετε αδιάβαστο

■ Σκηνές τεχνοκρατικής αλλοφροσύνης και εκουγχρονιστικού σουρεαλισμού (πού αλλού;) στην παρουσίαση του βιβλίου του Κώστα Σημίτη...

ΤΗΣ
ΜΑΡΙΛΗΣ ΜΑΡΓΩΜΕΝΟΥ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΧΡΗΣΤΟΣ ΖΗΝΑΣ

«Αμάν, αρχίσανε από τώρα;» - ο αστυνομικός έχει βγάλει το καπέλο του, και ξύνει προβληματισμένος τη φαλάκρα του. «Δηλαδή όταν ξεκινήσουν τα δελτία τι θα γίνει; Θα μας κάψουν;». Ο συνάδελφός του σηκώνει ώμους και γαλόνια μαζί. Παρακολουθεί κι αυτός απέναντί του τους τριάντα νεαρούς σε κατάσταση αμόκ, που έχουν καταλάβει το ένα ρεύμα της Πειραιώς. Χοροπηδούν στο οδόστρωμα κουτώντας τόσες σημαίες όσες αν ξαναπαίρναμε το Euro. Ηδη η ουρά των αυτοκινήτων απ' το Μουσείο Μπενάκη έχει φτάσει μέχρι το ΙΚΑ κι οι νεαροί πανηγυρίζουν το κατόρθωμά τους τραγουδώντας με την ντιουντούκα «Ξεφτίλες, είστε μόνο για βιβλία» και «Ελλάδα σε πουλάνε, στους Τούρκους προσκυνάνε» εναλλάξ. Ξαφνικά ένας απ' αυτούς αφιονίζεται: «παιδιά, ο πώς-τονε-λένε! Ο πώς-τονε-λένε!», φωνάζει δείχνοντας κάποιον στο βάθος. Αμυδρά διακρίνω την παλαιά δόξα της δεξιάς παράταξης και νυν ξεχασμένη φιγούρα της ΠΑΣΟΚικής στρατιάς, τον κ. Βασίλη Κοντογιαννόπουλο, να περπατά αμέριμνος προς την είσοδο του Μουσείου.

«Κουλ-του-ριάρηδες!»
Σαν συνεννοημένοι όλοι μαζί οι νεαροί ξεφωνίζουν: «Κουλ-του-ριάρηδες! Κουλ-του-ριάρηδες!» - σαν να λένε «ψωριάρηδες». Μέχρι και οι αστυνομικοί χαμογελούν, αλλά ο πρώην υπουργός ούτε μια ματιά δεν χαλαλίζει - προφανώς δεν τον ενθουσιάζει το ενδεχόμενο να τον δείξει η κάμερα ως διαμαρτυρόμενο κουλτουριάρη.

Αλλωστε, έχει πιο σημαντικά πράγματα να σκεφτεί - όπως, ας πούμε, πώς θα παρακολουθήσει τον λόγο του κ. Κώστα Σημίτη - κάτι που δεν είναι καθόλου αυτονόητο.

Η κυρία στην οποία δείχνω την πρόσκλησή μου ρωτώντας την «πώς θα βρω τη θέση μου;», ξεκαρδίζεται. «Θέση;», κάνει και γελάει. «Να 'στε καλά! Το είχα ανά-

Στον τοίχο της διπλανής αίθουσας υπάρχει μια τηλεόραση Plasma κι από κάτω γηραιοί σοσιαλιστές αντιδρούν σαν να βλέπουν αληθινά τον πρώην πρωθυπουργό. «Πες' τα!»

γκη να γελάσω!», λέει. Ανεβαίνοντας τις σκάλες προς τον όροφο που γίνεται η εκδήλωση συναντώ έναν παχουλό εξηντάρη που κατεβαίνει κουτσαίνοντας. «Η σεμνότητα μας έφαγε», παραμιλά. «Του δίνανε το Μέγαρο Μουσικής, αλλά αυτός ήθελε το Μουσείο Μπενάκη...». Μόνο όταν πια φθάνω στον 2ο όροφο αντιλαμβάνομαι τι εννοεί. Η αίθουσα του Μουσείου Μπενάκη χωράει 350 άτομα και μπροστά μου πρέπει να είναι τουλάχιστον 2.000 άνθρωποι - όλον τον διάδρομο του ορόφου τον έχει καταλάβει ένα ποτάμι ΠΑΣΟΚων. Στις πόρτες της αίθουσας στοιβάζονται σώματα νεολαίων και στις σκάλες ξεποσταινούν γηραιές σοσιαλίστριες. «Πού να χωθώ εκεί μέσα;», ακούω τον κ. Μίμη Ανδρουλάκη σχεδόν φοβισμένο στην προοπτική της σαρδελοποίησης,

καθότι το εκτόπισμά του ποσώς τον βοηθά. Απ' αυτήν την αίθουσα ακόμα και το να βγεις είναι δύσκολο. Τώρα από μια χαραμάδα των σωμάτων βλέπω να ξετρυπώνει αγκομαχώντας ο πιο αναμαλλιασμένος Τσοχατζόπουλος που μπορεί άνθρωπος να φανταστεί και πίσω του ακολουθούν ο κ. Θανάσης Τσούρας με το σακάκι μισοβγαλμένο και ο κ. Γιώργος Ανωμερίτης που το μουστάκι έχει κολλήσει στο μάγουλο απ' τον ιδρώτα.

Τα περήφανα γηραιά
Ξεκινώ κι εγώ το μακρύ ταξίδι προς το εσωτερικό της αίθουσας. Ελλείψει καθοδήγησης, καταλήγω δέκα λεπτά μετά σε λάθος αίθουσα, στον τοίχο της οποίας υπάρχει μια τηλεόραση Plasma κι από κάτω γηραιοί σοσιαλιστές αντιδρούν σαν να βλέπουν αληθινά τον κ. Σημίτη. «Πες' τα!», φωνάζει ένας, άλλοι χειροκροτούν, μερικοί σηκώνουν και τα χέρια προς την οθόνη. «Να δώ κι εγώ;» - ο κ. Γρηγόρης Νιώτης παλεύει να προωθηθεί προς την τηλεόραση, αλλά πατάει την εσάρπα μιας γριάς, που τώρα τον κοιτάζει σαν να είναι ο κ. Κωνσταντίνος Μπιστοτάκης. Κάτω απ' την τηλεόραση, ο κ. Νάσος Αλευράς μεσ' τη φασαρία παλεύει να ακούσει τον λόγο. Είναι τόσο κοντά στην οθόνη, που η μύτη του πρέπει να έχει αφήσει σημάδι στην Plasma.

Πρωτοκλασάτοι και μη
Κάνω μεταβολή και προχωρώντας περίπου μισό μέτρο ανά μισό λεπτό, κάποτε επιτέλους τρυπώ στο σωστό αμφιθέατρο. Απειρος κόσμος, ασφυκτική ζέστη και στον τοίχο επένδυση από καφέ ξύλο - σαν να βρέθηκαν με όλο το ΠΑΣΟΚ σε γιγαντιαία σάουνα. Αν αυτή τη στιγμή κατέρρεε το ταβάνι του Μουσείου Μπενάκη, μόνο ο κ. Κώστας Λαλιώτης θα

απέμενε να εξηγήσει στις επόμενες γενιές τι ήταν οι «τεχνοκράτες» και τι σήμαινε «εκουγχρονισμός»... «Δεν είμαστε καταδικασμένοι στη μιζέρια!», λέει από μικροφώνου ο πρώην πρωθυπουργός. Ο κόσμος από κάτω χειροκροτά - όσοι μπορούν δηλαδή να κουνήσουν τα χέρια τους μέσα στο στριμωξίδι. Μόνο τα πρωτοκλασάτα στελέχη του ΠΑΣΟΚ παραμένουν απαθή καθότι η εκδήλωση καλύπτεται από πέντε κάμερες και προφανώς φοβούνται μήπως ο κ. Γιώργος Παπανδρέου καταφύγει σε μεθόδους Ντέμν για να ανακαλύψει τους φιλοσημτικούς της εξέδρας. Κι έτσι ο κ. Γιάννος Παπαντωνίου κοιτάζει το πάτωμα μισοκοιμισμένος, ο κ. Χρήστος Πρωτόπαππας ισιώνει την ιδρωμένη φράντζα του, ενώ

Δύο χιλιάδες ιδρωμένοι ΠΑΣΟΚοι ξεχύνονται στις σκάλες προς την έξοδο, αλλά ξαφνικά εμφανίζεται ο Γιώργος, που βγαίνει από τη λάθος μεριά και κόβει απότομα το ρεύμα για να κάνει δηλώσεις

η κυρία Μιλένα Αποστολόκη, με το γνωστό ύφος «σας κάνω τη χάρη να είμαι μαζί σας», μετακινεί το βάρος της από πόδι σε πόδι ελπίζοντας πως ο εκουγχρονισμός δεν εξόλθωσε την ιπποσύνη και αργά η γρήγορα κάποιος θα της παραχωρήσει μια θέση

να καθίσει. Πιο πρακτικός ο κ. Νίκος Θέμελης έχει καθίσει πλάγια στη σκηνή όπως οι γριές στα μηχανάκια και, κούρασης ένεκα, έχει γείρει προς τα αριστερά, όπως ταιριάζει σε έναν σοσιαλιστή... «Να 'ρθουν οι Αμερικάνοι να παίξουν μπάσκετ στο παρκέ της σκηνής, να τους ξαναευχαριστήσει ο Σημίτης που έδωσαν ενδιαφέρον στον λόγο του!», ψιθυρίζει κρυφογελάοντας ο ηκολήπιτης δίπλα μου και εισπράττει βλέμμα μίσους από παρακείμενη φιλοσημιτική γριά. Όταν πια ο κ. Σημίτης καταλήγει στο «σας ευχαριστώ πολύ», ούτε ο πιο σκληροπυρηνικός τεχνοκράτης δεν διανοείται να «μπιζάρει» για περαιτέρω δηλώσεις. Δύο χιλιάδες ιδρωμένοι ΠΑΣΟΚοι ξεχύνονται σαν χείμαρρος στις σκάλες προς